

PROLOOG

Het kind was goed geïnstrueerd, niet door haar familie, maar door het leven.

Toen de deur werd opengebroken en ze naar haar moeder vluchtte, was ze niet op zoek naar troost. Ze wilde het bieden. *Ga met me mee*, wilde ze smeken. Maar ze kreeg de woorden niet over haar lippen en trok daarom maar aan haar moeders mouw. *Ga met mij mee. Het is beter zo.*

Maar de moeder rukte zich los en gunde het meisje, dat zich genoodzaakt zag om zich in haar eentje boven terug te trekken, geen blik waardig. In de slaapkamer lag een man te slapen. Een wrede, gemene Weerling die ze bijna net zo eng vond als de inbrekers. Toch schudde ze hem wakker om hem te waarschuwen.

‘Ik probeer verdomme eindelijk een beetje rust te pakken!’ brulde hij, terwijl hij haar wegduwde. Het meisje dook weg voordat zijn vuist haar kon raken. ‘Als je niet stil kunt zijn...’ Hij stopte met praten toen hij beseftte dat er iets niet in de haak was. Ze zocht driftig naar een verstopplek en glipte de kast in.

Een tijd lang gebeurde er niets. Ze sloeg haar armen om haar knieën en ademde de muffe geur van oude kleding in. Toen ze het geschreeuw hoorde, begon ze te tellen. De mensen in dit huis zeiden altijd dat ze dom was, maar ze kon tot duizend tellen. De getallen in haar hoofd – die allemaal op elkaar gestapeld werden, het ene na het andere – dempten de pijnkreten, de gegromde beledigingen en het

gekraak van brekende botten. Ze gaf geen kik, ook al werd de herrie steeds luider en kwamen de geluiden steeds dichterbij.

Tweehonderdvijf. Tweehonderdzes. Tweehonderd...

Een plas stroperig bloed sijpelde onder de deur door en het kind kon zich niet meer inhouden. Ze hapte naar adem en het geluid weerkaatste tegen de muren van de bomvolle kast voordat ze haar handen voor haar mond kon slaan. Op dat moment wist ze dat ze dit nooit zou overleven.

Nee. Nee, nee, nee!

Ze beet trillend op haar lip en bad tot de oude god van haar moeder. Het was zo donker dat ze de kleur van het bloed niet goed kon zien. *Blijf rustig*, droeg ze zichzelf op, terwijl ze wegkroop onder een stapel oude dekens. De smeekbedes waren al een minuut geleden verstomd, maar ze hoorde nog steeds beweging in huis. Misschien was het haar moeder. Misschien was ze wel naar boven gelopen om haar te zoeken...

De kastdeur vloog open. Een duister figuur keek neer op het meisje. De lamp aan het plafond achter hem vormde een aureool van licht om zijn silhouet.

Hij was de Dood. Of hoe de Dood eruit zou zien als hij een mens was.

Bevangen door angst opende het meisje haar mond en vulde haar longen met lucht, klaar om te schreeuwen. Maar de man bracht zijn vinger naar zijn lippen en ze verstijfde bij het zien van dat eenvoudige bevel.

‘Ik ben niet zo’n fan van harde geluiden,’ legde hij uit terwijl hij dichterbij kwam. Achter hem lag het lichaam van de Weerling die ze had geprobeerd te waarschuwen. Een bosgroene vloeistof gutste uit de open wond in zijn nek.

Datzelfde lot stond haar nu ook te wachten.

‘Neem het jezelf niet kwalijk. Ik heb je niet gevonden omdat je geluid maakte.’ De stem van de Dood was een laag gebrom dat de stilte doorbrak. Hij leek verstrooid en keek om zich heen, alsof hij iets was kwijtgeraakt en het probeerde terug te vinden. ‘Ik rook je al zodra ik de kamer in liep.’ Hij ging op zijn hurken voor haar zitten, vol in het bloed. Het leek hem niets te doen.

Het kind zat te klappertanden van angst. *Smeek*, beval een stemmetje vanbinnen. *Smeek hem om je in leven te laten*. Maar ze kon geen woord uitbrengen.

‘Ben je boven?’ riep iemand beneden, en het meisje schrok op. Ze probeerde dapper te zijn, maar de tranen stroomden over haar gezicht. De man zag dat en er verscheen een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht. Moeder kon ook zo kijken, als het meisje klaagde over hun nieuwe leven.

Zwakkeling. Huilebalk. Egoïst.

Hij reikte zuchtend naar haar en ze kneep haar ogen stevig dicht. Haar hart sloeg op hol en ze kon alleen nog maar hopen dat ze snel zou sterven. *Laat het snel voorbij zijn. Het doet vast geen pijn als het snel gaat.*

Maar toen een duim voorzichtig de tranen van haar gezicht streek, opende ze haar ogen.

‘Hé!’ riep een andere stem vanaf de trap, dichterbij deze keer. ‘Heb je iets nodig?’

De donkere ogen van de man tuurden in de hare. Hij slaakte nog een zucht. ‘Bel de maatschappelijk werker.’

‘Shit. Hoeveel zijn het er deze keer?’

‘Eentje.’

‘Niet huilen. Het mag wel, hoor. Als je dat wilt. Maar het is echt beter zo. Ik hoop met heel mijn hart dat je leven vanaf nu een stuk fijner zal worden. Dat de ergste dag hiermee achter je ligt.’ Er verscheen een flauwe glimlach op zijn lippen. ‘Wanneer heb je voor het laatst gegeten?’

Ze knipperde met haar ogen, van haar stuk gebracht door de plotselinge verandering van onderwerp. Ze wist het niet meer. Gisteren? Twee dagen geleden?

‘Kom, we gaan wat warms voor je halen.’ Hij stak zijn armen uit en aangezien het kind de kleverige groene plas bloed in haar eentje niet kon vermijden, liet ze zich optillen. Ze wist niet zo goed waarom ze zich door een moordenaar naar beneden liet dragen. Misschien heeft hij moeder ook geholpen, dacht ze. Ze wist dat de man daar sterk genoeg voor was.

Ja, dat moest het zijn. Ze wist zeker dat ze nu naar moeder toe zouden gaan. En dus verstopte ze haar gezicht in de hals van de vreemdeling en liet ze zich sussen door zijn trage hartslag. En, omdat ze het kon, begon ze opnieuw tot duizend te tellen.

Hoofdstuk 1

*Ze verscheurde hem en lijmden hem weer aan elkaar.
En dat alles binnen een seconde.*

Het heden

Als de ideale nacht om te sterven al bestaat, dan is het niet deze. Er is zoveel mis mee. Ik zou kunnen zeiken over de regenbui die pas net voorbij is, de zwakke piepkleine maan of de lege telefoon die nog op mijn nachtkastje ligt. Maar het grootste probleem is dat ik slechts twee kledingstukken aanheb, een onderbroek en een hemdje. Onder mijn warme deken was dat totaal geen probleem geweest. Maar die ligt helaas nog in het huisje. Waar ik om één uur 's nachts wakker werd toen ik besepte dat er werd ingebroken.

Het is herfst. Ik bevind me op een plek die ik ongeveer een jaar geleden – toen ik nog zo dom was om te geloven dat ik een mens was – Oregon had genoemd. Nu mijn Weerling-genen het overnemen, lijken dingen als cartografie en staatsgrenzen ontzettend onbelangrijk. Dat verandert echter niets aan de crux van het probleem: in november is het koud in het Noordwesten, en daar ben ik niet op gekleed.

Wat een slechte timing, mompel ik in gedachten, terwijl ik achter de knoestige stam van een dennenboom duik. Hijgend staar ik naar mijn bijzonder menselijk uitzijnde hand. Ik probeer me in te beelden

dat ik transformeer en dwing mijn afgekloven nagels om in klauwen te veranderen.

Transformeer in een wolf, Serena. Transformeer in een fucking wolf, want anders...

Er gebeurt helemaal niets. Mijn lichaam weigert om uit schaamte te gehoorzamen. Ik kijk op naar de hemel, maar de lokroep van de maan – waar zoveel over is geschreven – lijkt eerder op gefluisterde wartaal. Ik kreun zacht en sprint verder door het bos. Mijn blote voeten glijden door de frisse modder. Op mijn voetzolen en schenen prikken tientallen wondjes. Hoe langer ik ren, hoe zekerder ik weet dat de aarde de ijzergeur van mijn bloed niet lang meer kan verhullen.

En ik ben al een tijdje aan het rennen.

De indringer achtervolgt me, wint terrein. De wind draagt zijn geur – die steeds dichterbij komt – met zich mee, en wat hij me vertelt, bevalt me totaal niet. Vampyr. Volwassen, in de bloei van zijn leven. Gretig. Hij geniet van de achtervolging en zijn opwindende schraapt tegen mijn onderbuik. Hoe weerzinwekkend het ook is, ik heb momenteel grotere problemen. Want als ik hem zo helder kan ruiken, dan is de kans heel erg groot dat hij dichtbij genoeg is om...

‘Godsamme, eindelijk!’ De woorden sissen als kogels in mijn oor. Een seconde later wordt mijn rug tegen een boomstam gedrukt. Ik weet niet wat meer pijn doet, de schors die in mijn huid snijdt, de hand die mijn keel vastgrijpt of zijn gore, maniakale stank.

Het is stikdonker in het bos. Weerlingen kunnen prima zien in de duisternis, maar ik beschik over slechts de helft van die fijne wolvenogenen, wat betekent dat ik niet altijd op mijn ogen kan vertrouwen. Toch kan de bloedlust van de Vampyr zelfs mij niet ontgaan. Evenals het mes in zijn hand. ‘Je bent niet zo snel, hè?’ vraagt hij grommend.

Je meent het. Ik doe mijn best om niet met mijn ogen te rollen en dwing mezelf om hulpeloos te kreunen. ‘Alsjeblieft,’ smeek ik. Zijn geur explodeert, alsof hij er ontzettend op geilt als een vrouw aan hem is overgeleverd. Bijster onorigineel. Ik besluit een tandje bij te zetten. ‘Dood me alsjeblieft niet! Ik zal alles doen wat je maar wilt.’

‘Alles wat ik maar wil?’

Ik heb zijn interesse gewekt. Ik kreun zacht en kijk hem met grote ogen aan. ‘Alles.’

Zijn ogen glijden over mijn lichaam, alsof hij probeert te bepalen waar hij me voor kan gebruiken. Orgaansmokkel, een lekker bouillonnetje trekken, kunstmest maken. Ik mag dan niet snel zijn, hij is dat wel. Bovennatuurlijk snel. Zijn mes snijdt duizelingwekkend snel door de stof van mijn zijden top, waardoor mijn decolleté zichtbaar wordt.

Gore klotzak.

Maar terwijl hij naar me staart, wordt zijn geur nóg intenser. Wat betekent dat hij zodanig is afgeleid door wat hij heeft blootgelegd dat ik de kans krijg om de zelfverdedigingslessen die ik van mijn zus moest volgen in de praktijk te brengen.

Een knie in zijn kruis.

Een kopstoot tegen zijn neus.

En, als extraatje, een elleboog in zijn maag. Omdat het kan.

De Vampyr kreunt. Mompelt een paar varianten van ‘fucking hoer’. Maar ik ben vrij. Ik kan niet zo snel rennen als hij, maar ik kan wél een handvol modder pakken en in zijn ogen gooien. Daarmee richt ik net genoeg schade aan om hem te vertragen. Ik kijk driftig om me heen en... Ja! Ik zie een steen met scherpe randen. Buk voorover om hem te pakken.

‘Je bent een gore fout van de natuur!’ De Vampyr duikt weer op me en draait mijn arm achter mijn rug. Ik slaak een kreet, maar heb de steen al in mijn hand. Helaas houdt hij mijn pols in zo’n hoek vast dat ik niet kan uithalen.

Ik weet wat in theorie de volgende stap is: kom dichterbij, verlaag je zwaartepunt, draai je lichaam, haal uit met je vrije hand. En ik doe mijn uiterste best. Helaas is de Vampyr iets beter dan de gemiddelde vechtersbaas en halen mijn pogingen om hem te raken niets uit.

Dan begin ik pas echt misselijk te worden. Dit ziet er niet best uit. ‘Laat. Me. Los,’ weet ik uit te brengen.

‘Hou je bek.’ Zijn zure geur prikt in mijn neus. Zijn opwindende is verder toegenomen. En ik zit nog dieper in de nesten. ‘Ik mag je niet vermoorden, maar ik kan je wel verdomd veel pijn doen voordat ik...’

‘Is dat zo?’ Een mannelijke stem onderbreekt hem. Het geluid wordt door de wind onze kant op geblazen en lijkt ergens tussen de bomen vandaan te komen. Het is een volle, kalme stem, die zowel woedend als afstandelijk klinkt. Geen enkel antwoord zou de eigenaar van deze stem van zijn stuk kunnen brengen. ‘Is dat echt zo, gast?’

De Vampyr verstijft. Voordat hij zijn instinctieve reactie kan onderdrukken, ruik ik pure, plotse, bijtende angst.

Ik sluit mijn ogen. Dwing mijn brandende longen om zich langzaam met lucht te vullen. Verander mijn verwachting van de komende tien minuten, vervorm het naar iets wat nog steeds onprettig is, maar wel wat beter.

Koen.

Koen is hier.

Het komt goed.

De Vampyr trekt me voor zich en drukt zijn mes tegen mijn keel. Ik vraag me af of hij me als gegijzelde wil gebruiken, of als een menselijk schild dat amper tot de bovenkant van zijn borst reikt. ‘Wat doe jij hier?’ snauwt hij.

Dat is een goede vraag. Koen woont op een paar uur afstand en is hier al bijna twee maanden niet meer geweest. De laatste keer was de dag waarop hij me – op mijn verzoek – bij het huisje afzette, met een enorme voorraad eten, een intense blik in zijn ogen en een spottend ‘*Geniet van je qualitytime met de bomen, killer*’ dat niet bij zijn blik paste.

‘Vraag je mij nou wat ik doe in mijn gebied? Wat doe jij hier verdomme, pisllek?’ Met een paar grote, ontspannen stappen komt Koen uit het groen tevoorschijn.

Hij is anders. Hij was altijd al anders dan alle anderen, maar sinds ik hem voor het laatst zag is hij ook nog veranderd. Zijn zwarte haren zijn boven op zijn hoofd samengebonden in een veel te lange, onverzorgde versie van zijn recentste kapsel. Hij heeft zich al weken niet geschoren en ik vermoed dat hij ook een aardig slaapttekort heeft opgebouwd. Maar zijn aanwezigheid heeft hetzelfde effect op me als altijd, die verzwaart me en houdt me met beide benen op de grond als ik op het punt sta om te worden weggeblazen.

Alfa.

Zijn indringende geur is onmiskenbaar. Puur en geruststellend. De perfecte tegenpool van de paniek van de Vampyr.

Die nu begint te snauwen. ‘Als je dichterbij komt, maak ik haar af.’

Koen komt, uiteraard, dichterbij. Met de kalme uitstraling van een man die er geen seconde aan heeft getwijfeld dat hij de hele wereld kan laten gehoorzamen. ‘Ah. Zeg, Serena, hij zegt dat hij je gaat vermoorden. Wat vind jij daarvan?’ Er klinkt een onvervalste nieuwsgierigheid door in zijn toon. Zijn pikzwarte ogen lichten op in de nacht.

‘Nou, ik heb vorige week de laatste portie noedels opgegeten, dus op zich...’ weet ik uit te brengen. Dat was niet mijn beste idee, want de Vampyr trekt mijn arm bijna uit de kom. Maar ik zie Koens lippen even omhoogkrullen in een flauwe glimlach en dat maakt het bijna goed.

‘Jij bent Koen Alexander, toch? De alfa van het Noordwesten.’

‘Klopt. En wie ben jij, vriend?’

‘Dat doet er niet toe. Als je dichterbij komt...’

Koen klakt met zijn tong. ‘Vertel me hoe je heet, anders moet ik zelf een naam voor je verzinnen. Heb jij nog ideeën, Serena?’

Ik schraap mijn keel. ‘Ik ga goed op de naam Bob.’

‘Bob de Vampyr. Uitstekend.’

‘Zo heet ik n...’

‘Wel als de dame het zegt, droefstoeter. Ga je me nog vertellen wat je in mijn gebied doet voordat ik je ballen eraf trek en ze in je strot douw?’

De Vampyr zegt niets, maar trekt zo hard aan mijn arm dat het zwart wordt voor mijn ogen en ik bijna flauwval. Zodra er weer geluiden tot me doordringen, trekt hij me snauwend tegen zich aan. ‘Ze mag dan te waardevol zijn om te vermoorden, maar ik kan behoorlijk wat schade aanrichten.’

‘Leef je uit.’ Voor het eerst sinds hij kwam opduiken, kijkt Koen me recht in de ogen. Ik kan echt niets uit zijn blik opmaken. ‘Ze kan wel tegen een stootje. Toch, Serena?’

Op de een of andere manier lukt het me om te knikken. Een grove leugen. En toch... Misschien slaat mijn reukvermogen op hol door de pijn, maar even denk ik dat ik kan ruiken hoe fijn hij dat vindt.

‘Zeker weten?’ vraagt de Vampyr. ‘Ze is wel half mens, hè?’

‘En jij bent half wandelende lul. Het leven kan soms raar lopen.’

‘Iedereen wil haar hebben, wist je dat? Sinds ze dat interview gaf is iedere Vampyr op het continent naar haar op zoek.’

‘Ja, ik weet vrij zeker dat er genoeg snijtafels voor haar zijn gereserveerd.’

‘Maar weet je wel hoeveel ze betalen?’ De Vampyr probeert Koen duidelijk te overtuigen. ‘Als ik de kruising bij hen aflever, mag ik zelf mijn beloning kiezen.’

‘Dat zal wel. En zodra je haar aan hen overhandigt, zullen ze jou vast niet direct uit de weg ruimen.’

De Vampyr snuift. ‘Daar ben ik te slim voor. Ik ben de eerste die haar heeft gevonden. Denk je nou echt dat ik de enige ben die achter haar aan zit? Er zullen zat anderen volgen. Zodra ze ontdekken dat jij haar onderdak biedt, zullen ze hier massaal naartoe komen. Weet je zeker dat je de rest van je leven een vrouw wilt beschermen die half mens is? Laat mij dit probleem voor je oplossen. Knijp een oogje dicht.’

‘Ik moet zeggen, Bob, dat dit het luiste aanbod is dat ik ooit heb gekregen.’ Koen spreidt zijn armen. ‘Wat heb ik hieraan? Je hoort mij ook iets aan te bieden. Geef me een deel van de buit, bied aan om mijn auto te wassen...’

‘Ze zeggen dat zij jouw metgezel is.’

Het is alsof het bos de woorden kan horen. Alsof het ze kan begripen. Heel even valt elk beestje, elk blaadje, elke druppel water stil, alsof ze wachten op Koens reactie.

‘Is dat zo?’ Hij loopt nog steeds ontspannen op ons af. Alsof hij een avondwandeling maakt. Een museum een bezoekje brengt. Compleet zorgeloos.

‘Ja. En weet je wat ze verder nog zeggen?’

‘Nee, maar dat ga jij me vast vertellen.’

‘Dat zij je heeft afgewezen.’

‘Pijnlijk.’ Het lijkt Koen niets te doen. ‘En jouw briljante geest heeft de conclusie getrokken dat ik maar al te graag wraak op haar wil nemen door haar aan jou mee te geven?’

‘Zou dat niet beter zijn? Als je voor altijd van haar af bent?’

Koen steekt zijn hand op en de Vampyr schrikt. Maar hij masseert alleen zijn voorhoofd, alsof hij een uitgeputte ouder is die zich afvraagt waarom zijn kleuter nóg een krijtje in zijn neus propt. ‘Wat een gedoe... Ik zal je moeten vermoorden en dan moet ik van Jorma verdomd veel administratieve rompslomp wegwerken.’ Hij slaakt een zucht en het spootje ongeduld in zijn stem laat het bloed in mijn aderen stollen.

Maar niet dat van de Vampyr, want hij zegt: ‘Bovendien is ze best knap, toch?’

Ik verroer me niet meer. En Koen ook niet.

‘En op dit moment is ze niet in staat om iemand af te wijzen.’

Geen reactie.

‘Snap je wat ik probeer te zeggen, alfa?’

De illusie van nonchalance die Koen had gewekt verdwijnt als sneeuw voor de zon. Elk atoom in zijn lichaam staat op scherp en concentreert zich op zijn prooi. Op mij.

‘Zoals ik al zei, ze is bloedmooi. Ik vind het geen probleem om haar ook even aan jou uit te lenen als ik klaar met haar ben,’ biedt hij aan. Koen knijpt zijn ogen tot spleetjes van onvrede, en zijn geur drukt zijn aversie nu zo duidelijk uit dat zelfs de Vampyr slim genoeg is om een stap achteruit te zetten. ‘Of jij mag je als enige op haar uitleven. En dan neem ik haar mee en is het klaar. Ze zal bij niemand kunnen klagen.’

In de verte roept een uil. Ik hou mijn adem in en wacht tot Koen tegen de Vampyr zegt dat hij moet oprotten. Maar de stilte blijft hangen, zijn ogen kleuren donkerder en na een tijdje...

... knikt Koen.

De moed zinkt me in de schoenen.

Nee. Dat kan niet. Dat zou hij nooit doen.

‘Koen?’ zeg ik. Het is half een vraag, half een smeekbede.

‘Luister, Serena...’ Koen haalt zijn schouders op. ‘Ik ben dat gezeik van je gewoon zat.’

Mijn huid wordt ijskoud. ‘Nee. Doe dit niet. Koen, doe het...’

‘Ik was zo vrij om vast te beginnen,’ zegt de Vampyr, en voordat ik